

Η απόκτηση της εσωτερικής ειρήνης δεν χωρά το «εγώ» μας

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο σύγχρονος άνθρωπος νομίζει ότι είναι ειρηνικός διότι έχει αναγάγει την «ειρηνική του κατάσταση» με το αίσθημα ψευτοπληρότητας και φίλαυτης αυτονομίας που βιώνει από την επαγγελματική καταξίωση, την ικανοποίηση του υπερκαταναλωτισμού του, την πραγμάτωση των παθών του, την επίτευξη της ηδονιστικής σχέσης του με τους άλλους.

Νιώθει ειρηνικός μέσα στο βόλεμά του.

Η ειρήνη που νομίζουμε ότι έχουμε πολλές φορές ομοιάζει με την ησυχία που επικρατεί μετά από βομβαρδισμό.

Δεν είναι ειρήνη. Είναι ένας φόβος, ένας σιωπηλός θρήνος, ένα σφίξιμο, μία δειλία, μία πνιγερή κραυγή, ένα μένος που δεν μπορεί να εκφραστεί προς στιγμήν.

Και γι'αυτό εύκολα η ειρήνη μας γίνεται πόλεμος όταν βρούμε την ευκαιρία για αντεπίθεση. Διαμάχη με τους άλλους, με το κόσμο ολόκληρο. Φτάνει να κερδίσουμε αυτή την φορά. Δεν μας νοιάζει το κόστος, μας νοιάζει η νίκη. Ο θρίαμβός μας, η εξουθένωση του άλλου, η καταστροφή του, η υποδούλωσή του, η αναγνώριση «του δίκιου μας».

Ποθούμε την νίκη. Μία νίκη με την οποία θα αποδείξουμε την αξιότητά μας, την προσφορά μας, την καλοσύνη μας, την υπεροχή μας, την ηθική μας, την καθαρότητά μας, την αγάπη μας...τις αρετές μας.

Μα αυτό δεν είναι νίκη, είναι ήττα φοβερή. Είναι η εμμονή μας στην διεκδίκηση μιας θέσης στον κόσμο τούτο, στα βιβλία του κόσμου τούτου, στα μπράβο του κόσμου τούτου, στα τρόπαια του κόσμου τούτου.

«Θέλουμε να ανεβούμε ψηλά όχι για να δούμε τον κόσμο αλλά για να μας δει ο κόσμος».

Κι έτσι δεν έχουμε ειρήνη. Έχουμε πόλεμο με τον κάθε έναν που τολμά να μας αμφισβητήσει. Έχουμε πόλεμο με τον κάθε έναν που έχει το θράσος να μας παρατηρήσει. Έχουμε πόλεμο με τον εαυτό μας που τολμά κάποιες φορές να αντιδρά στην μεγαλοσύνη μας.

Δεν έχουμε ειρήνη, έχουμε πόλεμο. Θέλουμε πόλεμο κι ας κηρύττουμε ειρήνη. Διεκδικούμε την ειρήνη με λάθος τρόπους, σε λάθος τόπους.

Παράδοξο; Σίγουρα, ναι. Είναι παράδοξο διότι προσπαθούμε να βρούμε ειρήνη με τρόπους αντιειρηνικούς. Και ο μεγαλύτερος αντιειρηνικός τρόπος είναι ο τρόπος του «εγώ» μας.

Το «εγώ» μας είναι ο μεγάλος πολεμοχαρής, είναι ο μεγάλος κερδισμένος ο οποίος μας σπρώχνει στην μεγαλύτερη ήττα μας, την αυτοδικαίωση.

Ειρήνη πραγματική σημαίνει να βρεις το κουράγιο, την λεβεντιά να δεις την ανεπάρκειά σου. Κι εκεί μέσα στα βαθιά της καρδιάς σου να τοποθετήσεις ένα δάκρυ σου. Όχι δάκρυ ενοχής, αλλά δάκρυ μετανοίας.

Και αυτό το δάκρυ της μετανοίας σου θε να γίνει τόπος θείας παρουσίας και εγκατοίκησης δια του Μυστηρίου· θρόνος μιας κοσμικής ήττας που όμως φέρνει ειρήνη και ανάπαυση στην καρδιά σου.

Ειρήνη. Μεγάλο αγαθό. Μεγάλος σταυρός.

Καρδιές που είναι έτοιμες να απολέσουν για να κερδίσουν, να ντυθούν την

πανοπλία της ταπείνωσης και της νήψεως. Αυτές είναι τελικά που ειρηνεύουν «προσευχόμενες εν παντί καιρώ», αιχμάλωτες της ελευθερίας που προσφέρει μόνο η βίωση της Αλήθειας, του Χριστού.

Υ.Γ. για να ειρηνεύσεις τελικά καλείσαι να παραδοθείς άνευ όρων στην δίνη της Θείας Πρόνοιας...

Πηγή: iellada.gr